

Avis aux électeurs

NE PAS METTRE
NI BOITE À BILLET
NI BILLET À BILLET

NE PAS METTRE
NI BOITE À BILLET
NI BILLET À BILLET

NE PAS METTRE
NI BOITE À BILLET
NI BILLET À BILLET

PREFECTURE DU VAL DE MARNE

AVIS AUX ÉLECTEURS

Doivent être tenus pour nuls et sans suite ne doivent pas être comptés comme suffrages exprimés.

ΕΚΛΟΓΕΣ: ΜΙΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Deset voleb,
Δέκα εκλογές που καθόρισαν
τον κόσμο μας

ΕΚΘΕΣΗ

EL

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

ΕΚΛΟΓΕΣ: ΜΙΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Δέκα εκλογές που καθόρισαν
τον κόσμο μας

ΕΚΘΕΣΗ

ΕΚΛΟΓΕΣ: μια ευρωπαϊκή ιστορία
Δέκα εκλογές που καθόρισαν τον κόσμο μας
Έκθεση

Ομάδα:

Martí Grau Segú, επιμελητής
Inês Nauwelaers, βοηθός επιμελήτρια
Debora Righetti, διαχειρίστρια έργων

Ευχαριστούμε τους:

Vladimir Čajkovic, Rocío del Casar Ximénez, Hans De Waegeneer, Christine Dupont, Óscar Fontao Regueira, Βασίλειο Γαλανάκο, Yann Guillard, Clodagh Hourigan, Albrecht John, Philippe Le Guen, Nathalie Minten, Audrey Mottier, Elisabete Petim, Philippe Peyredieu du Charlat, Maria Teresa Pollastro, Véronique Recher, Frédéric Tadino, Jean-Baptiste Teresa, Josette Torres, Tatiana Tumashik και το λύκειο Lycée Viollet-le-Duc (Villiers-Saint-Frédéric, Γαλλία).

Μια πρωτοβουλία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, σε συνεργασία με το Σπίτι της Ευρωπαϊκής Ιστορίας (υπηρεσία «Σπίτι του Ζαν Μονέ») και το Parlamentarium.

Φωτογραφία εξωφύλλου: Ευρωπαϊκές εκλογές 1984 στη Γαλλία.

© Ευρωπαϊκή Ένωση

Πίνακας περιεχομένων

Σκοπός	7
Εισαγωγή	8
<i>Rozvoj demokracie v evropských dějinách</i>	8
Οι αρχιτέκτονες της ευρωπαϊκής ενοποίησης και η επιδίωξη για ένα Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο που θα εκλέγεται απευθείας από τους πολίτες	10
Δέκα εκλογές που καθόρισαν τον κόσμο μας	13
1979	
Δύο θεμελιώτριες της ΕΕ την πρώτη μέρα συνεδρίασης του δημοκρατικά εκλεγμένου Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου	14
1984	
Νέες εκλογές για ένα Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με περισσότερες εξουσίες	16
1989	
Διαμορφώνοντας μια νέα ένωση στη λήξη του Ψυχρού Πολέμου: εκλογές σε μια κοσμοϊστορική χρονιά	18
1994	
Η νέα Ευρώπη της Συνθήκης του Μάαστριχτ ανατέλλει	20
1999	
Καλώς ήρθες, ευρώ!	22
2004	
Μετά από μια τεράστια διεύρυνση, η επανενωμένη Ευρώπη ψηφίζει	24
2009	
Στη σκιά της χρηματοπιστωτικής κρίσης	26
2014	
Ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής διορίζεται βάσει των νέων διατάξεων της Συνθήκης της Λισαβόνας	28
2019	
Οι πολίτες επιστρέφουν	30
2024	
Οι φετινές εκλογές: ένα σημείο καμπής;	33

Σκοπός

Τον Ιούνιο του 2024 οι πολίτες όλων των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης θα κληθούν να εκλέξουν τους εκπροσώπους τους στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Θα είναι η 10η φορά που θα διεξαχθούν τέτοιες εκλογές από την πρώτη άμεση ψηφοφορία για την ανάδειξη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου το 1979. Ως εκ τούτου, είναι μια κατάλληλη ευκαιρία να κάνουμε μια αναδρομή στο πώς εξελίχθηκε η υπερεθνική δημοκρατία στην Ευρώπη, από τις απαρχές της δημοκρατικής συμμετοχής μέχρι τη σταδιακή οικοδόμηση μιας πραγματικής ευρωπαϊκής πολιτείας.

Το ταξίδι αυτό στον χρόνο δεν αποτελεί απλώς μια ευκαιρία για να μάθετε όσα συνέβησαν στο παρελθόν, αλλά και έναν τρόπο για να ενημερωθείτε ολοκληρωμένα, προτού προσέλθετε στην κάλπη! Η δημοκρατία έχει ζωτική σημασία για όλους μας: η ψήφος σας είναι καθοριστική.

Εισαγωγή

Rozvoj demokracie v evropských dějinách

Η Ευρώπη έχει μακρά ιστορική παράδοση όσον αφορά τη δημοκρατία. Για κάποιους, οι ρίζες αυτής της δημοκρατίας πηγαίνουν πολύ πίσω, στην εποχή της αρχαίας Αθήνας. Άλλοι, ωστόσο, θεωρούν ότι υπάρχουν θεμελιώδεις διαφορές ανάμεσα στις σύγχρονες ελευθερίες και σε εκείνες που απολάμβαναν οι άνθρωποι στην αρχαιότητα, αφού σήμερα οι ελευθερίες αυτές ισχύουν για όλους τους ανθρώπους και όχι μόνο για κάποια επίλεκτα μέλη της κοινωνίας. Στην αρχαιότητα θεωρούνταν ακόμη συμβατό με τη δημοκρατία να μην έχουν δικαιώματα μεγάλα τμήματα του πληθυσμού. Οι προοδευτικότερες ιδέες του Διαφωτισμού, όμως, υπογράμμισαν ότι η δημοκρατία πρέπει να είναι ανοιχτή σε όλους τους πολίτες.

Δυστυχώς, η ευγενής αυτή πεποίθηση πολύ συχνά έχει εφαρμοστεί περισσότερο στη θεωρία παρά στην πράξη. Από τα τέλη του 18ου αιώνα η πρόοδος της δημοκρατίας είχε συνδεθεί με άλλους σημαντικούς αγώνες για περισσότερη ισότητα, που αφορούσαν από την κατάρνηση της δουλείας μέχρι την ισότητα πολιτικών δικαιωμάτων για άνδρες και γυναίκες. Τον 19ο αιώνα η πρωτοεμφανιζόμενη τότε έννοια της δημοκρατικής νομομοποίησης ήταν αναγκασμένη να συνυπάρξει για μια αρκετά μεγάλη περίοδο με αυταρχικά καθεστώτα. Παρόλο που σε αρκετές περιπτώσεις στο παρελθόν οι συμφωνίες μεταξύ αυταρχικών καθεστώτων είχαν εξασφαλίσει μεγάλες περιόδους ειρήνης για τα έθνη της Ευρώπης (Συνθήκη της Βεσφαλίας το 1648, Συνθήκη της Ουτρέχτης το 1713 και Συνέδριο της Βιέννης το 1815), οι συμφωνίες αυτές δεν εφαρμόζονταν τελικά υπέρ των ανθρώπων, αλλά σε βάρος των αγώνων τους για περισσότερες ατομικές ελευθερίες, όπως χαρακτηριστικά συνέβη με την καταστολή που ακολούθησε το Συνέδριο της Βιέννης το 1815. Καθώς προχωρούσε ο 19ος αιώνας, η κωδικοποίηση του διεθνούς δικαίου και η δημιουργία ευρύτερων και πιο σταθερών διεθνών οργανισμών προετοίμασαν το έδαφος για να επικρατήσουν σε περισσότερες χώρες οι δημοκρατικοί κανόνες που είχαν ήδη δοκιμαστεί σε ορισμένες χώρες. Ο κόσμος ήταν έτοιμος για μια συνολική μεταστροφή και να οικοδομήσει τις διεθνείς σχέσεις του με βάση τις δημοκρατικές αξίες. Δυστυχώς, η Ευρώπη έπρεπε να υπομείνει έναν ακόμη πόλεμο — τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο — έως ότου καταστεί δυνατό να εγκαθιδρυθούν δημοκρατικά πολιτεύματα στις περισσότερες χώρες της.

Ένα πράγμα είναι σαφές σήμερα: καμία εκλογική διαδικασία δεν μπορεί να είναι πλήρως δημοκρατική, αν δεν υπάρχει καθολική ψηφοφορία. Στην Ευρώπη, εκλογές με καθολική ψηφοφορία πραγματοποιήθηκαν για πρώτη φορά στις αρχές του 20ού αιώνα, κυρίως σε σκανδιναβικές και σε άλλες χώρες της βόρειας Ευρώπης. Στην υπόλοιπη Ευρώπη, ο δρόμος για να αποκτήσουν δικαίωμα ψήφου οι γυναίκες ήταν αρκετές φορές πολύ μακρύς και επίπονος: στην Ελβετία οι γυναίκες ψήφισαν για πρώτη φορά τη δεκαετία του 1970, ενώ στην Ισπανία και την Τουρκία η ψήφος των γυναικών καθιερώθηκε τη δεκαετία του 1930. Η περίοδος ακμής της φιλελεύθερης δημοκρατίας ήταν ταυτόχρονα και η εποχή κατά την οποία εμφανίστηκαν οι μεγαλύτεροι εχθροί της: ο ναζισμός και ο

Φινλανδή ψηφίζει στις βουλευτικές εκλογές του 1907.

© Εικόνα χωρίς πνευματικά δικαιώματα.

σταλινισμός ευδοκίμησαν λόγω της κριτικής που ασκούσαν στη διεύρυνση των ατομικών ελευθεριών σε όλο και μεγαλύτερα τμήματα του πληθυσμού. Έτσι, η μακρά εξέλιξη των δημοκρατικών εκλογών είναι παράλληλα και η ιστορία τού πώς η δημοκρατία αγκάλιασε μερικές από τις σημαντικότερες επιδιώξεις της κοινωνίας: τα δικαιώματα των γυναικών, τα δικαιώματα των αδικημένων και, ιδίως μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και χάρη στους αρχιτέκτονες της ευρωπαϊκής ενότητας, την προώθηση της παγκόσμιας ειρήνης.

Οι αρχιτέκτονες της ευρωπαϊκής ενοποίησης και η επιδίωξη για ένα Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο που θα εκλέγεται απευθείας από τους πολίτες

Μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο υπήρχε διάχυτη η αίσθηση ότι μία από τις βασικότερες αιτίες που είχαν οδηγήσει στην κατάρρευση της ειρήνης και της δημοκρατίας ήταν το γεγονός ότι οι λαοί της Ευρώπης δεν είχαν καταφέρει να σφυρηλατήσουν την ενότητά τους στη διάρκεια του μεσοπολέμου. Με τη Διακήρυξη Σουμάν, την οποία συνέταξε το 1950, ο Ζαν Μονέ κατάφερε να συνδέσει σε ένα κοινό μέλλον την ειρήνη, τη δημοκρατία και την ευρωπαϊκή ενοποίηση. Επιπλέον, ο Ζαν Μονέ δεν έθεσε τα θεμέλια για μια στενά τεχνοκρατική Ευρώπη, αλλά εργάστηκε ακούραστα τις επόμενες δεκαετίες για τον εκδημοκρατισμό των ευρωπαϊκών θεσμών και για τη διεξαγωγή άμεσων εκλογών για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Αυτό το έκανε κυρίως μέσα από την Επιτροπή Δράσης για τις Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης. Έτσι, η επιδίωξη να εξασφαλιστεί η ειρήνη έδωσε το έναυσμα για να υλοποιηθεί το πιο φιλόδοξο δημοκρατικό σχέδιο στον κόσμο: η διεξαγωγή υπερεθνικών εκλογών στην Ευρώπη. Από το 1979 οι άμεσες δημοκρατικές εκλογές για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο καθοδηγούν τις τύχες της ηπείρου μας μέσα από τη λαϊκή συμμετοχή και τις αυξημένες θεσμικές εξουσίες του Κοινοβουλίου.

Από την αρχή, όπως και σε πολλούς άλλους τομείς, οι θεμελιωτές της Ευρώπης συνεργάστηκαν στενά, ώστε να αποκτήσει κοινοβουλευτικό χαρακτήρα το εγχείρημα της ευρωπαϊκής ενοποίησης: ο πρώην πρωθυπουργός του Βελγίου Πολ Ανρί Σπάακ, στενός συνεργάτης του Ζαν Μονέ, έγινε ο πρώτος πρόεδρος της Κοινής Συνέλευσης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα το 1952, ενώ το 1954 τον διαδέχτηκε ο πρώην πρωθυπουργός της Ιταλίας Αλτσίντε ντε Γκάσπερι. Οι τρεις αυτοί άνδρες αξιοποίησαν την εν λόγω Συνέλευση προκειμένου να προωθήσουν τον υπερεθνικό χαρακτήρα της εκκολλαπτόμενης τότε ευρωπαϊκής θεσμικής αρχιτεκτονικής.

Το 1958 ιδρύθηκαν δύο ακόμη Ευρωπαϊκές Κοινότητες: η Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΟΚ) και η Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ατομικής Ενέργειας (Ευρατόμ). Ο ίδιος άνθρωπος που είχε υποστηρίξει δημοσίως και είχε διακηρύξει σε ολόκληρο τον κόσμο το σχέδιο του Ζαν Μονέ για την ενοποίηση της Ευρώπης, ο πρώην πρωθυπουργός και υπουργός Εξωτερικών της Γαλλίας Ρομπέρ Σουμάν, έγινε πρόεδρος του νέου κοινοβουλευτικού σώματος, στο οποίο συμμετείχαν εκπρόσωποι και των τριών Κοινοτήτων: ήταν η Ευρωπαϊκή Κοινοβουλευτική Συνέλευση.

Ο Ρομπέρ Σουμάν στην Ευρωπαϊκή Κοινοβουλευτική Συνέλευση, για τον εορτασμό της δέκατης επετείου της Διακήρυξης Σουμάν. 10 Μαΐου 1960.

© Ευρωπαϊκή Ένωση

Ευρωπαϊκές εκλογές 1984 στην Ιταλία
© Ευρωπαϊκή Ένωση

Δέκα εκλογές που καθόρισαν τον κόσμο μας

1979

Δύο θεμελιώτριες της ΕΕ την πρώτη μέρα συνεδρίασης του δημοκρατικά εκλεγμένου Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

Οι πρώτες άμεσες ευρωπαϊκές εκλογές πραγματοποιήθηκαν μετά από μακροχρόνιους αγώνες. Στα μέσα της δεκαετίας του 1970 η ευρωπαϊκή ενοποίηση προχωρούσε με γοργούς ρυθμούς: την περίοδο εκείνη έγινε η πρώτη διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, ξεκινούσε η νομισματική συνεργασία στην Ευρώπη και ιδρύθηκε το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο. Για τον Ζαν Μονέ, έναν από τους θεμελιωτές της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, η διεξαγωγή των πρώτων άμεσων εκλογών για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ήταν η στιγμή που ένιωσε ότι μπορούσε πλέον να σταματήσει τις μέχρι τότε άοκνες προσπάθειές του υπέρ της ενωμένης Ευρώπης, πεπεισμένος πια ότι μια νέα γενιά δημοκρατικά εκλεγμένων πολιτικών ηγετών θα συνέχιζε το έργο του.

Τον Ιούνιο του 1979 οι πολίτες των εννέα τότε κρατών μελών προσήλθαν στις κάλπες για να ψηφίσουν. Η προεκλογική εκστρατεία έφερε μαζί της μια νέα μορφή οπτικής επικοινωνίας — προεκλογικές αφίσες, τηλεοπτικές διαφημίσεις και διαφημιστικά αντικείμενα. Στο υλικό εκείνο τονίζονταν πόσο σημαντικό είναι να λαμβάνονται από κοινού οι αποφάσεις. Το ποσοστό συμμετοχής στις εκλογές κινήθηκε γύρω στο 62%.

Την ημέρα που ξεκίνησε τις εργασίες του, στο τιμόνι του νέου κοινοβουλευτικού σώματος βρέθηκαν δύο γυναίκες. Στην εναρκτήρια συνεδρίαση προήδρευσε ως γηραιότερη βουλευτής η Λουίζ Βάις, ένθερμη υποστηρίκτρια της ευρωπαϊκής ενότητας και — από τη δεκαετία του 1920 — εξέχουσα προσωπικότητα στον αγώνα για τα δικαιώματα των γυναικών, επισφραγίζοντας με την παρουσία της τη σημασία και των δύο αυτών στόχων. Η Λουίζ Βάις παρέδωσε τη σκυτάλη στην πρώτη δημοκρατικά εκλεγμένη πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Σιμόν Βέιγ, πρώην υπουργό της Γαλλίας και επιζήσασα του Ολοκαυτώματος, η οποία είχε δώσει μεγάλους αγώνες για να έχει κάθε γυναίκα το δικαίωμα να ελέγχει το σώμα της και να αποφασίζει η ίδια αν θέλει να φέρει στον κόσμο παιδιά. Μετά τους άνδρες θεμελιωτές της ευρωπαϊκής ενοποίησης που είχαν πρωτοστατήσει τη δεκαετία του 1950, η Ευρώπη συσπείρωνε πλέον και τις γυναίκες θεμελιώτριές της!

Το 1982, στο δεύτερο μισό της κοινοβουλευτικής θητείας, πρόεδρος ανέλαβε ο Πιτ Ντάνκερτ από τις Κάτω Χώρες.

Η Λουίζ Βάις συγχαίρει τη Σιμόν Βέιγ, νεοεκλεγείσα πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. 17 Ιουλίου 1979

© Ευρωπαϊκή Ένωση

1984

Νέες εκλογές για ένα Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με περισσότερες εξουσίες

Μετά τις πρώτες εκλογές το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο είχε αποκτήσει μεν δημοκρατική νομιμοποίηση, αλλά οι εξουσίες του ήταν ακόμη περιορισμένες. Πολλοί άνθρωποι ήταν δυσαρεστημένοι με αυτή την κατάσταση, ενώ πολλοί ευρωβουλευτές εξέφραζαν ανοιχτά την άποψή τους ότι τα πράγματα έπρεπε να αλλάξουν, αν όχι μέσω της νομοθεσίας, τότε τουλάχιστον στην πράξη. Ένα από τα μέσα με τα οποία το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κατάφερε να επηρεάσει όλο και περισσότερους τομείς πολιτικής ήταν για παράδειγμα το γεγονός ότι απέκτησε περισσότερες αρμοδιότητες σε θέματα προϋπολογισμού. Ένας από τους πρωταγωνιστές αυτών των πολιτικών διεργασιών ήταν ο Αλτιέρο Σπινέλι, Ιταλός πολιτικός που υποστήριζε την ευρωπαϊκή ενοποίηση από τη δεκαετία του 1940.

Το 1941, ενώ βρισκόταν φυλακισμένος στο μικροσκοπικό νησί Βεντοτένε, ο Αλτιέρο Σπινέλι και άλλοι αντιφασίστες αγωνιστές είχαν συντάξει ένα μανιφέστο υπέρ της ομοσπονδιακής Ευρώπης. Ενώ ο πόλεμος μαινόταν γύρω τους, στα μάτια τους ήταν σαφές ότι, όταν θα τέλειωνε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, ο κόσμος δεν θα μπορούσε να επιστρέψει στο προπολεμικό στάτους κβο. Αργότερα ο Αλτιέρο Σπινέλι έγινε Ευρωπαίος επίτροπος, ενώ το 1979 έθεσε υποψηφιότητα για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Ως επικεφαλής του «Croccodile Club», μιας λέσχης πολιτικών που είχε πάρει το όνομά της από το εστιατόριο στο Στρασβούργο όπου συναντιόνταν τα μέλη της, ο Αλτιέρο Σπινέλι παρουσίασε ένα σχέδιο Συνθήκης για την Ίδρυση της Ευρωπαϊκής Ένωσης — ένα φεντεραλιστικό κείμενο που εγκρίθηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τον Φεβρουάριο του 1984. Στις εκλογές που διεξήχθησαν εκείνη τη χρονιά τα πολιτικά διακυβεύματα ήταν μεγάλα.

Ήταν επίσης η πρώτη φορά που θα διεξάγονταν εκλογές για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με την Ελλάδα να είναι πλέον πλήρες κράτος μέλος. Το ποσοστό συμμετοχής ανήλθε σε 59%, ενώ πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εξελέγη ο Πιερ Φλιμλέν από τη Γαλλία. Ήταν ο πρώτος πρώην πρωθυπουργός κράτους μέλους που διετέλεσε επικεφαλής του θεσμικού οργάνου. Λίγα χρόνια αργότερα, το 1987, πρόεδρος ανέλαβε ο Τσαρλς Χένρι Πλαμπ από το Ηνωμένο Βασίλειο. Την ίδια χρονιά, και με δεδομένο ότι η Ισπανία και η Πορτογαλία είχαν προσχωρήσει στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα ένα χρόνο νωρίτερα, δηλαδή στο μέσο της κοινοβουλευτικής περιόδου, οι δύο αυτές χώρες εξέλεξαν τους ευρωβουλευτές τους σε ειδική εκλογική διαδικασία. Παρόλο που τα κράτη μέλη δεν ενέκριναν τελικά το σχέδιο Συνθήκης για την Ίδρυση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το εν λόγω κείμενο προετοίμασε το έδαφος για πρωτοποριακές εξελίξεις, όπως ήταν η έγκριση της Ενιαίας Ευρωπαϊκής Πράξης και, εν τέλει, η δημιουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Altiero Spinelli.

© Ιστορικό Αρχείο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

1989

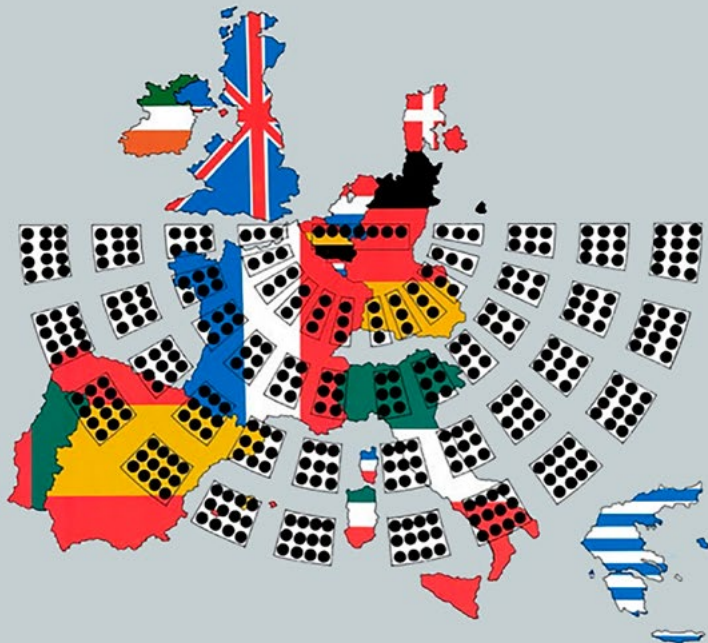
Διαμορφώνοντας μια νέα ένωση στη λήξη του Ψυχρού Πολέμου: εκλογές σε μια κοσμοϊστορική χρονιά

Οι εκλογές του 1989 πραγματοποιήθηκαν σε μία από τις πιο σημαντικές χρονιές της πρόσφατης ιστορίας. Μετά από τέσσερις δεκαετίες Ψυχρού Πολέμου, που σηματοδεύτηκε από την αντιπαράθεση μεταξύ Ανατολής και Δύσης στο παγκόσμιο στερέωμα, το ανατολικό μπλοκ με επικεφαλής τη Σοβιετική Ένωση άρχισε να καταρρέει και οι χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης κινούνταν γρήγορα προς την πολυκομματική δημοκρατία. Υπό την ηγεσία του Ζακ Ντελόρ, πρώην υπουργού της Γαλλίας που είχε εκλεγεί πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής το 1985, η Ευρωπαϊκή Κοινότητα έζησε πρωτοφανείς αλλαγές.

Έχοντας εν μέρει ως βάση το προσχέδιο της Συνθήκης του Αλτιέρο Σπινέλι για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο Ζακ Ντελόρ κατάφερε να πείσει τα κράτη μέλη να εγκρίνουν την Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη και να κάνουν έτσι ένα αποφασιστικό βήμα προς τη δημιουργία μιας Ευρωπαϊκής Ένωσης με πολλές αρμοδιότητες σε ποικίλους τομείς πολιτικής. Οι τρίτες ευρωπαϊκές εκλογές διεξήχθησαν, λοιπόν, μέσα σε κλίμα προσμονής για τη νέα αυτή πολιτική οντότητα, η οποία θα καθιστούσε την Ευρώπη έναν ισχυρό διεθνή παίκτη όσον αφορά τις εξωτερικές σχέσεις και θα επέφερε έναν άνευ προηγουμένου βαθμό εσωτερικής ενοποίησης. Με τις διαπραγματεύσεις για τη Συνθήκη να μην έχουν ξεκινήσει ακόμη, το ποσοστό συμμετοχής στις εκλογές ήταν περίπου 58%.

Το νέο κοινοβούλιο εξέλεξε ως πρόεδρό του τον Ισπανό Ενρίκε Μπαρόν. Για το δεύτερο μισό της θητείας, το 1992 εξελέγη πρόεδρος ο Γερμανός Έγκον Κλεπς. Στη διάρκεια της θητείας αυτής, ο κόσμος διήλθε από βαθιές, κοσμοϊστορικής σημασίας αλλαγές, όπως ήταν για παράδειγμα η πτώση του Τείχους του Βερολίνου, η επανένωση των δύο Γερμανιών και η γενναία οικονομική βοήθεια που δόθηκε στις χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης για τη μετάβασή τους στη δημοκρατία. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο συνέβαλε καθοριστικά στη σύνταξη και την επικύρωση της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, γνωστής και ως Συνθήκης του Μάαστριχτ, στηρίζοντας αποφασιστικά τον στόχο να υπάρξει περισσότερη ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Μια νέα Ευρώπη είχε γεννηθεί!

ELEZIONI EUROPEE 18 GIUGNO 1989

IL PARLAMENTO EUROPEO LA NOSTRA VOCE IN EUROPA

PARLAMENTO EUROPEO Ufficio d'informazione per l'Italia - Via IV Novembre, 149 - 00187 ROMA - Tel. 6790507-6790502

1994

Η νέα Ευρώπη της Συνθήκης του Μάαστριχτ ανατέλλει

Περίπου ένα χρόνο αφότου είχε τεθεί σε ισχύ η Συνθήκη του Μάαστριχτ και είχε γεννηθεί η Ευρωπαϊκή Ένωση, οι πολίτες της Ευρώπης κλήθηκαν και πάλι να προσέλθουν στις κάλπες. Χάρη στις νέες αρμοδιότητες που είχε αποκτήσει, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ήταν πλέον πολύ πιο ισχυρό, αφού, ως συννομοθέτης, ήταν πλέον ισότιμο με το Συμβούλιο Υπουργών. Τα φιλόδοξα σχέδια που καταρτιζόνταν εκείνη την εποχή και τα οποία αναμενόταν ότι θα έδιναν ώθηση σε ολόκληρο το ευρωπαϊκό οικοδόμημα — η προοπτική της διεύρυνσης σε χώρες της Ανατολικής και της Νότιας Ευρώπης, τα σχέδια για την καθιέρωση ενιαίου νομίσματος — έπρεπε πλέον να αποφασίζονται από κοινού και να ελέγχονται δημοσίως από τους βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Οι εκλογές εκείνης της χρονιάς διεξήχθησαν σε κλίμα που αντικατόπτριζε τόσο τις σημαντικές επιλογές που έπρεπε να γίνουν (διεύρυνση της ΕΕ: πόσες χώρες θα μπουν;) όσο και την ανάγκη να διασκεδαστούν οι ανησυχίες των πολιτών (το ενιαίο νόμισμα θα φέρει μόνο οφέλη ή όχι). Έπρεπε να χαραχθούν και να αναπτυχθούν νέες στρατηγικές, όπως για παράδειγμα πολιτικές για τη χρηματοδότηση έργων υποδομής μέσω των ταμείων περιφερειακής πολιτικής, θέμα που αποτελούσε σύμβολο για τη διασύνδεση της ηπείρου στη νέα εποχή.

Το ποσοστό συμμετοχής στις εκλογές κινήθηκε γύρω στο 57%. Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εξελέγη το 1994 ο Γερμανός Κλάους Χενς. Για το δεύτερο μισό της θητείας, πρόεδρος εξελέγη το 1997 ο Ισπανός Χοσέ Μαρία Χιλ Ρόμπλες. Την 1η Ιανουαρίου του 1995 προσχώρησαν στην ΕΕ η Αυστρία, η Σουηδία και η Φινλανδία, αυξάνοντας των αριθμό των κρατών μελών από 12 σε 15. Οι τρεις αυτές χώρες εξέλεξαν τους ευρωβουλευτές τους σε ειδικές εκλογικές διαδικασίες που διοργάνωσαν το 1995 και το 1996. Οι βουλευτές από τα νέα αυτά κράτη μέλη έφεραν μαζί τους τις δικές τους αντιλήψεις, επηρεασμένες σε μεγάλο βαθμό από το Κίνημα των Αδεσμεύτων, καθώς και υψηλά κοινωνικά και περιβαλλοντικά πρότυπα. Και ο υπόλοιπος κόσμος όμως είχε αρχίσει να βλέπει την Ευρώπη πλέον με άλλα μάτια: ένα νέο αφήγημα γεμάτο αισιοδοξία ανθούσε πια στον Παλιό Κόσμο, και το ευρωπαϊκό μοντέλο φαινόταν ότι θα τα πήγαινε πολύ καλύτερα απ' ό,τι τα είχαν πάει τα αντιμαχόμενα μπλοκ της εποχής του Ψυχρού Πολέμου.

Ευρωπαϊκές εκλογές στις Βρυξέλλες, 12 Ιουνίου 1994
© Ευρωπαϊκή Ένωση

1999

Καλώς ήρθες, ευρώ!

Η έλευση του ενιαίου νομίσματος επρόκειτο να φέρει μαζί της κάτι πολύ χειροπιαστό: χαρτονομίσματα και κέρματα ευρώ. Το 1998 είχαν ξεκινήσει διαπραγματεύσεις για την ένταξη 12 νέων χωρών στην ΕΕ και οι συζητήσεις για τη μεγάλη αυτή διεύρυνση βρίσκονταν πια σε πλήρη εξέλιξη. Οι τελευταίες ευρωπαϊκές εκλογές του 20ού αιώνα διεξήχθησαν σε ένα ιδιαίτερα σημαντικό πολιτικό σταυροδρόμι και το αποτέλεσμά τους έμελλε να αφήσει το στίγμα του για πολλά χρόνια.

Μετά από σχεδόν μισό αιώνα ευρωπαϊκής ενοποίησης και δέκα χρόνια μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, πολλοί άνθρωποι είχαν πιστέψει ότι η ειρήνη ήταν πια δεδομένη. Ο πόλεμος όμως στο Κοσσυφοπέδιο — όπως και οι πόλεμοι στη Γιουγκοσλαβία πριν από αυτόν — υπενθύμιζαν σε όλους με ιδιαίτερα βίαιο τρόπο πόσο εύθραυστη ήταν στην πραγματικότητα η ειρήνη αυτή. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η χάραξη μιας πιο ισχυρής εξωτερικής πολιτικής της ΕΕ φαινόταν ότι ήταν ο καλύτερος τρόπος για να εξασφαλιστεί η σταθερότητα της ηπείρου. Στην κοινοβουλευτική περίοδο που ακολούθησε εκείνες τις εκλογές υπεγράφη η Συνθήκη της Νίκαιας (2001), η οποία τροποποίησε τόσο τη Συνθήκη του Μάαστριχτ (1992) όσο και τη Συνθήκη της Ρώμης (1957), προετοιμάζοντας μεταξύ άλλων την ΕΕ για τη μεγάλη διεύρυνση.

Το ποσοστό συμμετοχής στις εκλογές ανήλθε σε 58%. Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για το πρώτο μισό της θητείας εξελέγη το 1999 η Γαλλίδα πολιτικός Νικόλ Φοντέν, ενώ για το δεύτερο μισό της θητείας εξελέγη το 2002 ο Ιρλανδός Πατ Κοξ. Στη διάρκεια εκείνης της περιόδου τέθηκε σε κυκλοφορία το ευρώ (την 1η Ιανουαρίου του 2002) και συγκλήθηκε η Συνέλευση για τη σύνταξη του Ευρωπαϊκού Συντάγματος. Εμφανίστηκαν όμως και ορισμένες σημαντικές προκλήσεις για τον ρόλο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο διεθνές στερέωμα. Οι επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου του 2001 στη Νέα Υόρκη και την Ουάσιγκτον έθεσαν επί τάπητος το θέμα της αντιμετώπισης της τρομοκρατίας με τρόπο πιο επιτακτικό από ποτέ. Η εισβολή των ΗΠΑ στο Ιράκ χώρισε τα κράτη της ΕΕ σε δύο στρατόπεδα — αυτά που τάχθηκαν στο πλευρό των Ηνωμένων Πολιτειών και αυτά που κράτησαν κριτική στάση — και οδήγησε ακόμη και στην απαξιωτική διάκριση μεταξύ «παλαιάς» και «νέας» Ευρώπης!

Περίπτερο ενημέρωσης ενόψει των ευρωπαϊκών εκλογών του Ιουνίου του 1999
© Ευρωπαϊκή Ένωση

2004

Μετά από μια τεράστια διεύρυνση, η επανενωμένη Ευρώπη ψηφίζει

Το χάσμα μεταξύ των χωρών της Ευρώπης που προκάλεσε ο πόλεμος στο Ιράκ έπρεπε να γεφυρωθεί, και η μεγαλύτερη διεύρυνση στην ιστορία της ΕΕ προσέφερε ασφαλώς μια εξαιρετική ευκαιρία για να γίνει αυτό. Έπειτα από μισό και πλέον αιώνα βαθιάς διαίρεσης, το 2004 η ήπειρος ήταν έτοιμη να επανενωθεί. Συνολικά προσχώρησαν στην ΕΕ δέκα νέα κράτη μέλη: οκτώ από την Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη (Τσεχία, Εσθονία, Λετονία, Λιθουανία, Ουγγαρία, Πολωνία, Σλοβακία και Σλοβενία) και δύο από τη Νότια Ευρώπη (Κύπρος και Μάλτα). Οι πολίτες των χωρών αυτών είχαν για πρώτη φορά το δικαίωμα να ψηφίσουν στις ευρωπαϊκές εκλογές που διεξήχθησαν εκείνη τη χρονιά. Δύο ακόμη χώρες, η Βουλγαρία και η Ρουμανία, προσχώρησαν το 2007.

Το ποσοστό συμμετοχής σε εκείνες τις εκλογές κινήθηκε γύρω στο 46%. Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για το πρώτο μισό της θητείας εξελέγη το 2004 ο Ισπανός Ζοζέπ Μπορέλ, ενώ για το δεύτερο μισό της θητείας εξελέγη ο Γερμανός Χανς-Γκερτ Πέτερινγκ. Παρά το γενικό φιλοευρωπαϊκό κλίμα που επικρατούσε όμως, η ευφορία δεν έμελλε να κρατήσει για πολύ, καθώς στον ορίζοντα άρχισαν να εμφανίζονται τα πρώτα μαύρα σύννεφα. Το 2005 οι λαοί των Κάτω Χωρών και της Γαλλίας απέρριψαν με δημοψηφίσματα το σχέδιο Συνθήκης για τη θέσπιση Συντάγματος της Ευρώπης, ένα κείμενο το οποίο θα έφερε την ΕΕ ένα βήμα πιο κοντά στην ομοσπονδιοποίησή της. Κάποιες χώρες άρχισαν να εκφράζουν τις πρώτες επιφυλάξεις σχετικά με τις αλληπάλληλες διευρύνσεις: έπειτα από τόσες προσπάθειες προσαρμογής, άραγε άξιζε ακόμη να ανήκει κανείς στην Ευρώπη;

Παρ' όλα αυτά, η πρόοδος που είχε σημειωθεί όσον αφορά τη διαμόρφωση μιας νέας Ευρώπης δεν ήταν μάταιη: μετά την απόρριψη της Συνταγματικής Συνθήκης ξεκίνησε μια περίοδος προβληματισμού. Ποιο θα ήταν το επόμενο βήμα; Παρά το πλήγμα που είχε δεχτεί η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, η Διακήρυξη του Βερολίνου, την οποία συνυπέγραψε ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου Χανς Γκερτ Πέτερινγκ τον Μάρτιο του 2007, δέσσωσε πολλές από τις διατάξεις της Συνταγματικής Συνθήκης. Προτού ακόμη διεξαχθούν οι επόμενες εκλογές, οι διεργασίες αυτές οδήγησαν στην υπογραφή της Συνθήκης της Λισαβόνας (αρχικά γνωστής ως Μεταρρυθμιστικής Συνθήκης).

Η ημέρα της διεύρυνσης: άφιξη των νέων σημαιών. Βρυξέλλες, 1η Μαΐου 2004.

© Ευρωπαϊκή Ένωση

2009

Στη σκιά της χρηματοπιστωτικής κρίσης

Μέχρι να τεθεί σε ισχύ η Συνθήκη της Λισαβόνας την 1η Δεκεμβρίου του 2009, είχαν διεξαχθεί νέες εκλογές, αλλά και μια σοβαρή κρίση είχε πλήξει την παγκόσμια οικονομία, προκαλώντας σοβαρές οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές συνέπειες. Η στάση του εκλογικού σώματος καθοριζόταν πλέον πολύ περισσότερο από τον φόβο, και η διαχείριση αυτού του φόβου είχε γίνει ένα από τα βασικότερα καθήκοντα για τους πολιτικούς.

Αναμφίβολα υπήρχαν και ορισμένα θετικά σημάδια στον ορίζοντα: η εκλογή του Μπαράκ Ομπάμα στη θέση του προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής το 2008 προανήγγειλε μια νέα εποχή στις διατλαντικές σχέσεις και ο οικολογικός προσανατολισμός της βιομηχανικής παραγωγής συζητιόταν παντού. Θα αρκούσαν όμως αυτά;

Το ποσοστό συμμετοχής στις εκλογές ανήλθε σε 43%. Το 2009 ο πρώην πρωθυπουργός της Πολωνίας Γέζι Μπούζεκ έγινε ο πρώτος πολιτικός από την Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη που εξελέγη πρόεδρος του Κοινοβουλίου. Το 2012 τον διαδέχτηκε ο Γερμανός Μάρτιν Σουλτς.

Το 2010 ο κίνδυνος χρεοκοπίας της Ελλάδας πυροδότησε την κρίση δημόσιου χρέους στην ευρωζώνη και, μετά την ιρλανδική χρηματοπιστωτική κρίση, πολλά κράτη μέλη εμφάνισαν επίμονα δημοσιονομικά ελλείμματα, αφού η υπερχρέωση των κρατών είχε γίνει πια παγκόσμιο φαινόμενο. Στη διάρκεια εκείνης της κοινοβουλευτικής περιόδου εμφανίστηκαν επίσης σοβαρές αναταραχές στα σύνορα της Ευρώπης: η Αραβική Άνοιξη, που ξεκίνησε το 2010, εξαπλώθηκε στην ευρύτερη περιοχή το 2011, την ίδια χρονιά που ξέσπασε και ο πόλεμος στη Συρία. Το 2013 ξεκίνησαν οι διαδηλώσεις Euromaidan στο Κίεβο και ακολούθησαν η προσάρτηση της Κριμαίας από τη Ρωσία και ο πόλεμος στο Ντομπιάς το 2014.

JCDecaux

**Quelle agriculture
pour notre
alimentation ?**

Votre vote, utilisez-le lors des élections
du Parlement européen le **7 juin**.

www.elections2009.eu

Διαφήμιση για τις ευρωπαϊκές εκλογές του Μαΐου 2009. Μασσαλία, Γαλλία, 2009.

© Ευρωπαϊκή Ένωση

2014

Ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής διορίζεται βάσει των νέων διατάξεων της Συνθήκης της Λισαβόνας

Στις εκλογές του 2014 εφαρμόστηκε για πρώτη φορά η διαδικασία του *Spitzenkandidat*, ή αλλιώς η διαδικασία των κορυφαίων υποψηφίων: σε αυτό το σύστημα, τα ευρωπαϊκά πολιτικά κόμματα ορίζουν τον επικεφαλής υποψήφιο τους πριν από τις ευρωπαϊκές εκλογές, δίνοντας τη δυνατότητα στους πολίτες να επηρεάσουν άμεσα την επιλογή του επικεφαλής της ευρωπαϊκής εκτελεστικής εξουσίας με την ψήφο τους στις ευρωπαϊκές εκλογές. Το κόμμα που κατακτά την πρώτη θέση στις εκλογές έχει το δικαίωμα να προτείνει τον μελλοντικό πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, ο οποίος στη συνέχεια εκλέγεται από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με πλειοψηφία των ευρωβουλευτών. Η διαδικασία αυτή θεωρείται από πολλούς ότι ενισχύει τον ευρωπαϊκό χαρακτήρα των εκλογών για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Η Συνθήκη της Λισαβόνας προβλέπει τη δυνατότητα να παίζει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έναν τέτοιο ενισχυμένο ρόλο στην εκλογή του προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Με αυτό το σύστημα εξελέγη νέος πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ο Ζαν Κλοντ Γιούνκερ. Το ποσοστό συμμετοχής στις εκλογές ανήλθε σε περίπου 43%. Το 2014, για το πρώτο μισό της θητείας, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο επανεξέλεξε τον Μάρτιν Σουλτς, ο οποίος διατελούσε πρόεδρος από το 2012. Ήταν ο πρώτος πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που επανεξελέγη στη θέση του. Το 2017 τον διαδέχτηκε ο Αντόνιο Ταγιάνι.

Στη διάρκεια της θητείας που ακολούθησε, οι ευρωβουλευτές βρέθηκαν αντιμέτωποι με ραγδαίες αλλαγές, τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό. Στα μέσα του 2016, σε μια άνευ προηγουμένου εξέλιξη, η πλειοψηφία των Βρετανών πολιτών αποφάσισε ότι η χώρα τους θα αποχωρήσει από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Χρειάστηκε να δοθούν προειδοποιήσεις σε ορισμένες κυβερνήσεις κρατών μελών ότι διολισθαίνουν προς μια μορφή «ανελεύθερης δημοκρατίας». Η εκλογή του Ντόναλντ Τραμπ στην προεδρία των ΗΠΑ το 2016 δημιούργησε ένταση στις σχέσεις μεταξύ ΕΕ και ΗΠΑ.

**EUROVISION
DEBATE**

#TellEUROPE

Διοργάνωση συζήτησης από την Ευρωπαϊκή Ραδιοτηλεοπτική Ένωση μεταξύ των υποψηφίων για την Προεδρία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, 2014.

© Ευρωπαϊκή Ένωση

2019

Οι πολίτες επιστρέφουν

Στις εκλογές του 2019 το ποσοστό συμμετοχής ανήλθε σε 51%. Ήταν η πρώτη φορά που αυξήθηκε η συμμετοχή στις ευρωπαϊκές εκλογές από το 1979, και αυτή η αναμέτρηση αποτέλεσε τη μεγαλύτερη διεθνή εκλογική διαδικασία που είχε πραγματοποιηθεί ποτέ. Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εξελέγη ο Νταβίντ Σασόλι, ενώ τον Ιανουάριο του 2022 τον διαδέχτηκε η Ρομπέρτα Μέτσολα, η νεότερη πρόεδρος στην ιστορία του θεσμικού οργάνου.

Τα περισσότερα ευρωπαϊκά πολιτικά κόμματα όρισαν και πάλι τους κορυφαίους υποψηφίους τους για την Προεδρία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής πριν από τις ευρωπαϊκές εκλογές του 2019. Λίγες εβδομάδες αργότερα όμως το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο πρότεινε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο την Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν ως υποψήφια για τη θέση της προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Η Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν δεν είχε οριστεί επικεφαλής υποψήφια κάποιου κόμματος πριν από τις ευρωπαϊκές εκλογές. Στο πλαίσιο των εξουσιών ελέγχου του, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο την εξέλεξε στη θέση της προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Σημαντική θέση στις ευρωπαϊκές εκλογές του 2019 είχαν τα θέματα προστασίας του κλίματος, καθώς εξακολουθούσαν να υπάρχουν ανησυχητικές ενδείξεις παγκοσμίως ότι η κατάσταση του περιβάλλοντος επιδεινώνεται ραγδαία. Στη διάρκεια της θητείας που ακολούθησε, οι ευρωβουλευτές είδαν το Ηνωμένο Βασίλειο να αποχωρεί από την ΕΕ. Το 2020 ξέσπασε η πανδημία COVID-19. Τα ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα αποφάσισαν να συγκαλέσουν μια Διάσκεψη για το Μέλλον της Ευρώπης, η οποία ξεκίνησε τις εργασίες της το 2021. Το 2022 η Ρωσία εισέβαλε στην Ουκρανία.

Ευρωπαϊκές εκλογές 2019: στα παρασκήνια της εκλογικής βραδιάς.
© Ευρωπαϊκή Ένωση

2024

Οι φετινές εκλογές: ένα σημείο καμπής;

Το εναρκτήριο λάκτισμα της εκστρατείας για τις ευρωπαϊκές εκλογές του 2024. Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, 16 Νοεμβρίου 2022.

© Ευρωπαϊκή Ένωση

Όπως προκύπτει ξεκάθαρα από αυτή την χρονολογική παράθεση όλων των ευρωπαϊκών εκλογών από το 1979, σε κάθε εκλογική αναμέτρηση κυριαρχούσαν οι συζητήσεις και τα πολιτικά ζητήματα της εκάστοτε εποχής.

Η ιστορία των ευρωπαϊκών εκλογών δείχνει ότι αποτελούσαν πάντοτε σημαντικούς σταθμούς στη διαμόρφωση μιας αληθινής ευρωπαϊκής πολιτείας και ότι αντανάκλυσαν πάντοτε τις κυριότερες ανησυχίες και τους σημαντικότερους αγώνες της κάθε στιγμής.

Έχοντας αυτό κατά νου, τι πιστεύετε ότι μας επιφυλάσσουν οι ευρωπαϊκές εκλογές του 2024; Ο λόγος σε σας!

An aerial, high-angle photograph of a massive, diverse crowd of people. The individuals are densely packed in the center and become more sparse towards the edges. They are wearing a wide variety of colorful clothing, representing different ethnicities and ages. The scene is set on a light-colored, flat surface, possibly a large square or stadium, under bright, direct sunlight that casts sharp shadows.

together.eu

**TOGETHER FOR
DEMOCRACY**